

„Hura, hura! Sovragu smrt! Hura, na boj besneč!“ je odmevalo iz junaških grl, in kmalu so začele kokoši kričati kakor bi jih drl na meh. Daleč se je slišalo kroginkrog, in polno ljudi se je nabralo na dvorišču. Smejali so se, a Urška, ki je bila tudi med njimi, je vrgla na junake škaf vode, da so postali do kože mokri, in konec je bil vojne. (Dalje.)

Lucij Junij Brut.

Spisal Polenčan.

Rimski kralj Tarkvinij Ošabni je poslal nekoč svoja dva sinova in svojega nečaka Lucija Junija Bruta s posebnim opravkom k proročišču v Delfe. Mladeničem se je pa v Delfih zbudila želja vedeti, kdo zasede za Tarkvinijem Ošabnim prestol. Vprašali so o tem proročišče; to jim je pa odgovorilo: „Tisti izmed vas postane vladar v Rimu, ki prvi poljubi svojo mater.“

Mladeniči so se podali domov in bili radovedni, nad katerim se izpolni rek proročišča; le Brut si je tolmačil te besede po svoje. Nalašč se je pri izstopu iz ladje na domača tla izpodtaknil in padel ter tako poljubil skupno mater — zemljo.

Po nekoliko letih pa Brut sicer ni postal kralj v Rimu, ker se je kraljestvo medtem odpravilo, temveč prvi konzul, to je prvi veljak v državi.

Velika noč.

*Razpet ni cvet... le k brstu brst
drevo in grm poganja —
Pomlad v višavi dviga prst,
prihod nam svoj naznanja;
nje dih sladak, obraz cvetoč —
Velika noč, Velika noč...*

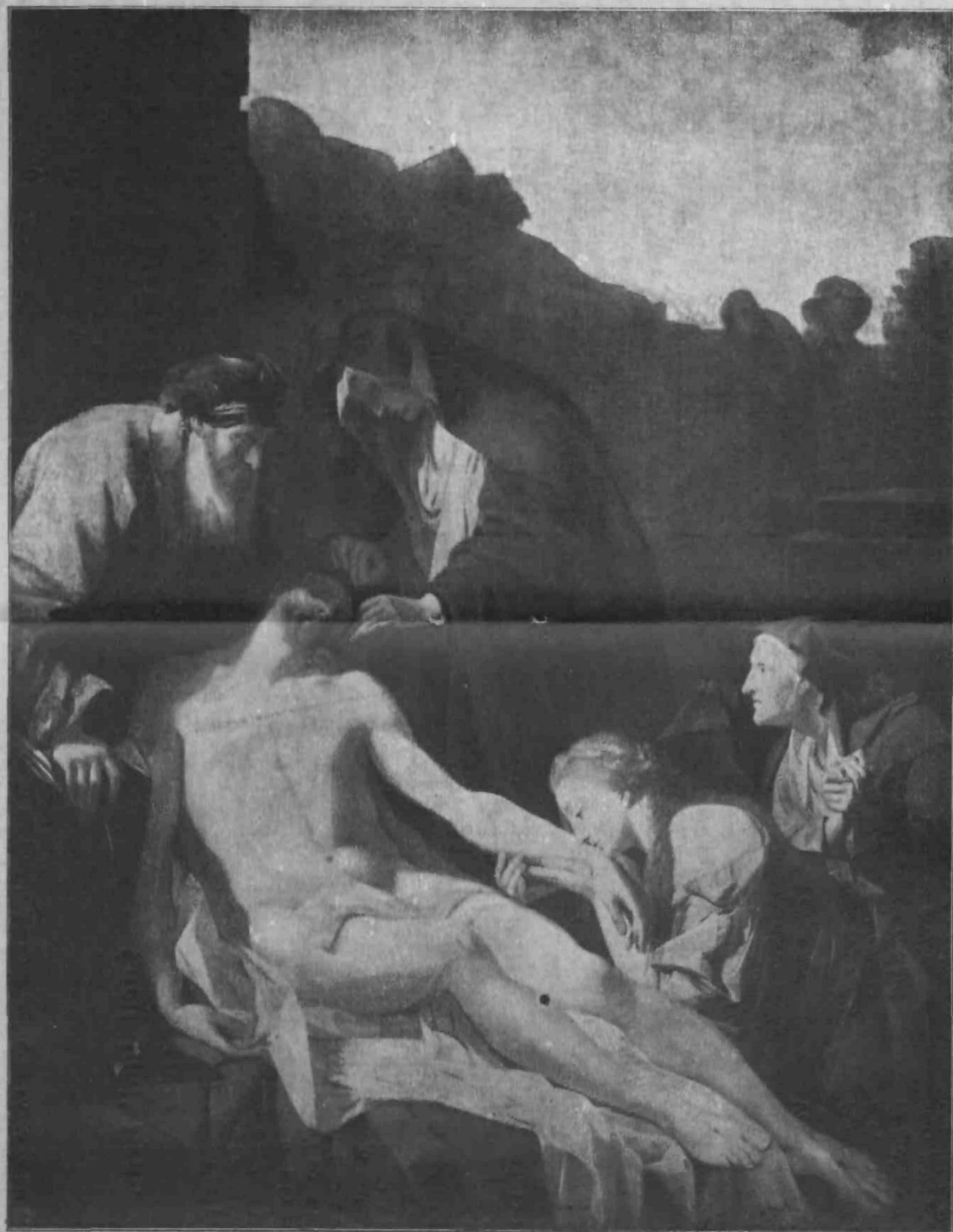
*Polglasno ptičic roj žgoli,
ven hrepeni iz kletke —
Iz neder zemlje čas hiti
že trgat prve cvetke.
In deca trga jih pojoč —
Velika noč, Velika noč...*

*Pomlad, pomlad! Tvoj divni klic
srca nam dno pretresa,
in duh cvetic in pesem ptic
odgrinja nam nebesa —
Gre deca, jasno predse zroč...
Velika noč, Velika noč...*

*Pomlad tam plove vrh višin,
k veselju zemljo zbuja —
Iz groba vstal je božji Sin,
smrt proč je — Aleluja!
V hram božji stopamo pojoč —
Velika noč, Velika noč!*

Fran Žgur

▽ Konec trpljenja ▽